

Cartea lui Daniel – Numărul Patruzeci și Șapte

Demascarea doctrinelor înșelătoare: o analiză critică a capitolului 8 din Daniel și a provocărilor la adresa teologiei adventiste

Jeff Pippenger

2024-01-11

Când cornul cel mic al Romei este reprezentat în versetele nouă până la doisprezece din capitolul opt al lui Daniel, el este un simbol corupt, căci este un simbol al travestismului, un travestit care oscilează între masculin și feminin. Aceasta este în acord cu înțelegerea millerită potrivit căreia Roma a fost reprezentată prin două faze, prima fază fiind cârmuirea de stat romană, iar a doua fază cârmuirea bisericească romană; însă, prin oscilația genurilor din versete, cornul cel mic se află în afara succesiunii istorice și profetice (corupt). Totuși, fiecare dintre cele patru versete reprezintă istorie asociată în mod direct fie cu cârmuirea de stat romană, fie cu cârmuirea bisericească romană. Roma păgână i-a persecutat pe toți cei care i-au rezistat autorității imperiale, dar persecuția Romei papale (feminină) din versetul zece este îndreptată în mod specific împotriva cerului.

În înțelegerea milerită, potrivit căreia Roma era a patra și ultima împărăție, alternanța de la stat la biserică, la stat și din nou la biserică nu ar fi constituit o preocupare. Ei văzuseră amestecul de fier și lut în picioarele din capitolul doi al lui Daniel și l-au înțeles pur și simplu ca pe două faze ale Romei, fără preocuparea de a defini o succesiune istorică specifică a unei a patra și a unei a cincea împărății. La fel au înțeles și capitolul șapte, unde cornul care rostea cuvinte mari împotriva Celui Preaînalt a avut trei coarne smulse dintre cele zece coarne inițiale ale fiarei Romei. Chiar dacă Miller ar fi recunoscut oscilația de gen din versetele nouă până la doisprezece, acest lucru ar fi fost neimportant pentru înțelegerea sa că a patra împărăție este Roma. În înțelegerea milerită, a patra împărăție s-a încheiat în 1798, iar următorul eveniment profetic era A Doua Venire a lui Hristos.

Cornul feminin, care identifică femeia care săvârșește curvie spirituală cu cornul masculin, este reprezentat în versetele zece și doisprezece.

Și s-a mărit, chiar până la oștirea cerurilor; a doborât la pământ o parte din oștire și din stele și le-a călcat în picioare. Daniel 8:10.

Prigoana exercitată de puterea papală era îndreptată împotriva creștinismului (oștirea cerului), iar în versetul doisprezece Roma papală (la feminin) primește puterea de a-și duce la îndeplinire lucrarea ucigașă prin nelegiuirea curviei cu regii Europei.

Și i-a fost dată o oștire împotriva jertfei necurmate, din pricina fărădelegii; și a aruncat adevărul la pământ; și a lucrat și a propășit. Daniel 8:12.

„Oștirea” din verset reprezintă puterea militară care i-a fost dată papalității „împotriva necurmatei”. Cuvântul „against” înseamnă „from”. Din partea regilor păgâni ai Europei (Roma păgână), reprezentați de „necurmata”, papalității i s-a dat sprijin militar (o oștire) „din pricina

călcării de lege”. Unirea dintre biserică și stat, cu biserica exercitând controlul asupra relației, constituie „călcarea de lege”. Vinul acelei călcări de lege este sânge creștinesc. După ce papalitatea a dobândit controlul asupra armatelor Romei păgâne, Roma papală („ea”) „a aruncat adevărul la pământ; și a lucrat și a propășit.”

În Daniel, capitolul unsprezece, versetul treizeci și unu, este de asemenea reprezentată punerea armatelor la dispoziția Romei papale:

Și oștiri se vor ridica de partea lui, și vor pângări sanctuarul tăriei, și vor înlătura jertfa necurmată, și vor așeza urâciunea pustiirii. Daniel 11:31.

Versetul identifică tranziția istorică de la Roma păgână la Roma papală. În verset, „brațele” sunt regii europeni care au început să se ridice în sprijinul papalității, începând cu Clovis, regele francilor (Franța), în anul 496. „Brațele” au pângărit, de asemenea, „sanctuarul tăriei” (cetatea Romei), prin războaiele neîncetate din secolul al IV-lea până în anul 538. „Brațele” au înlăturat totodată rezistența păgână împotriva ascensiunii papalității, iar până în anul 508 rezistența păgână a luat sfârșit.

Cuvântul tradus prin „take away” este cuvântul ebraic „sur” și înseamnă „a înlătura”. „Oștirile” au așezat „urâciunea pustiirii” (papalitatea) pe tronul pământului în anul 538. Când, în Daniel, capitolul opt, versetul doisprezece, se afirmă că „o oștire” a fost dată cornului celui mic, de gen feminin, aceasta este în acord cu mărturia versetului treizeci și unu din capitolul unsprezece. Cartea Apocalipsei dă, de asemenea, mărturie aceluiași adevăr în capitolul treisprezece.

Și fiara pe care am văzut-o era asemenea unui leopard, picioarele ei erau ca ale unui urs, și gura ei ca a unui leu: și balaurul i-a dat puterea lui, scaunul lui de domnie și o stăpânire mare. Apocalipsa 13:2.

Sora White identifică în mod direct fiara din versetul al doilea ca fiind papalitatea, iar balaurul din verset ca fiind Roma păgână. Roma păgână a dat papalității trei lucruri: „puterea lui, scaunul lui și o mare autoritate”.

Puterea militară a fost conferită de Roma păgână, începând cu Clovis, în anul 496. „Scaunul” de pe care să domnească a fost dat papalității în anul 330, când împăratul Constantin și-a mutat capitala la Constantinopol, lăsând fosta sa capitală, Roma, sub controlul Bisericii papale. În anul 533, împăratul Iustinian a decretat că papa este capul Bisericii și îndreptătorul ereticilor, încredințând „marea sa autoritate” papei de la Roma. Versetul doisprezece din capitolul opt al cărții Daniel identifică momentul când a fost dată o „oaste”, iar acel adevăr profetic este mărturisit prin mulți martori. Din acel moment (începând cu anul 496), papalitatea „a prosperat”.

Avea să continue să „lucreze” și să „propășească” până când a luat sfârșit indignarea împotriva împărăției de nord a lui Israel, în 1798, și papalitatea a primit rana ei de moarte.

Și împăratul va face după voia sa; se va înălța și se va slăvi mai presus de orice dumnezeu și va rosti lucruri nemaiauzite împotriva Dumnezeului dumnezeilor și va propăși până ce mânia va fi împlinită: căci ceea ce este hotărât se va face. Daniel 11:36.

Versetul nouă din capitolul opt descrie Roma de gen masculin (Roma păgână) și reprezintă procesul de cucerire în trei etape pe care Roma păgână l-a împlinit și care prefigura cele trei zone geografice ce aveau să fie cucerite pentru ca Roma papală să fie așezată pe tronul pământului, așa cum sunt reprezentate de cele trei coarne smulse în capitolul șapte. Aceste două cuceriri în trei etape, ale Romei păgâne și ale Romei papale, au reprezentat cele trei obstacole geografice ale Romei moderne, în versetele patruzeci până la patruzeci și trei din Daniel unsprezece. Apoi, în capitolul opt, versetul unsprezece, cornul cel mic de gen masculin (Roma păgână) este din nou reprezentat. În acel verset, logica sfințită este atât de solidă, încât bărbații batjocoritori care stăpânesc Ierusalimul au fost siliți să introducă mai multe minciuni teologice pentru a-și ridica temelia contrafăcută.

Da, el s-a înălțat până la Căpetenia oștirii, și de către el jertfa necurmată a fost înlăturată, iar locul sanctuarului său a fost aruncat la pământ. Daniel 8:11.

Pe măsură ce începem să abordăm monedele și bijuteriile contrafăcute care au fost introduse în Adventism începând cu 1863, se cuvine să observăm că există două domenii principale de pretinsă expertiză teologică de care Adventismul se laudă, ca temelie pentru susținerea doctrinelor Protestantismului apostat și ale Catolicismului. Afirmăția pe care o fac teologii moderni ai Adventismului este că sunt fie experți în istoria biblică, fie experți în limbile biblice. Modul în care aplică ei versetul arată că cuvântul profetic a devenit pentru ei ca o carte pecetluită și arată, de asemenea, că pretenția lor de a fi experți ai limbilor biblice nu este decât manifestarea modernă a fariseismului.

Mai întâi este ignorarea alternanței genurilor referitoare la cornul cel mic în versetele nouă până la doisprezece. Dacă ar fi într-adevăr experți în limba ebraică, nu ar nega, nici nu ar dilua faptul că Daniel a recurs în mod deliberat la alternanța de gen în aceste versete. Cornul cel mic este reprezentat în ambele genuri, iar aceste genuri se succed alternativ de-a lungul versetelor. Teologii încearcă să acopere acest fapt cu gunoarie și monede contrafăcute, căci aceasta arată limpede că versetul unsprezece se referă la Roma păgână, nu la cea papală. Ei, desigur, insistă că cornul cel mic din versetul unsprezece este papa, când, în realitate, este vorba de Roma păgână.

Odată ce se admite că două dintre cele patru versete despre cornul cel mic sunt masculine, iar două sunt feminine, devine ușor de integrat adevărul biblic potrivit căruia, în profeția biblică, o femeie reprezintă o biserică, iar un bărbat reprezintă un stat. Cunoașterea acestui fapt le permite tuturor celor care doresc să vadă că cornul cel mic din versetul unsprezece este Roma masculină (Roma păgână), nu Roma feminină (Roma papală).

Astfel, versetul este înțeles ca învățând că Roma păgână (el) s-a înălțat până la Căpetenia oștirii, după cum a făcut Roma păgână când L-a pus pe Căpetenia oștirii pe crucea de pe Calvar. Nu numai că Roma păgână s-a înălțat împotriva lui Hristos la cruce, ci versetul mai spune că prin el (Roma păgână) „jertfa necurmată a fost luată.”

În cartea lui Daniel există două cuvinte ebraice care sunt ambele traduse prin „a înlătura”. Cuvintele sunt „sur” și „rum”. Ambele cuvinte sunt folosite în serviciul sanctuarului. „Sur” înseamnă a înlătura sau a îndepărta, iar când cenușa de pe altarul din sanctuar era îndepărtată,

cuvântul folosit pentru a descrie îndepărtarea cenușii este „sur”. Cuvântul „rum” înseamnă a ridica și a înălța, iar când preotul din sanctuar trebuia să ridice o jertfă legănată, el trebuia să „rum” (să ridice) jertfa. În versetul unsprezece, Roma păgână („the daily”) ar „rum” (a înlătura) păgânismul prin ridicarea și înălțarea religiei păgânismului.

Roma păgână avea să înalțe și să exalte religia păgânismului. Teologii adventiști care pretind o competență în limbile biblice aleg să trateze fiecare ocurență a expresiei „take away” din cartea lui Daniel drept „remove”. Ei nu recunosc scrierea distinctă și precisă a lui Daniel și, astfel, se situează deasupra profetului Daniel.

Teologii care pretind că înțeleg limbile biblice oferă argumente pentru a justifica de ce Daniel a avut în vedere același lucru, deși a folosit două cuvinte diferite. Ei prezintă studii lexicale îndelungate și istovitoare pentru a-și susține afirmațiile false. Teologii care pretind că înțeleg istoria biblică susțin că aplicarea falsă se întemeiază pe recunoașterea faptului că, în diferite perioade ale istoriei, același cuvânt poate însemna altceva și, prin urmare, atunci când Daniel a întrebuințat două cuvinte diferite, numai un expert în istorie poate identifica ce a intenționat Daniel de fapt. Este important să identificăm aceste două metode false, căci ele sunt adesea folosite de teologii care caută să se ascundă de metodologia „linie după linie”.

Da, el s-a înălțat până la Căpetenia oștirii, și de către el jertfa necurmată a fost înlăturată, iar locul sanctuarului său a fost aruncat la pământ. Daniel 8:11.

Cuvântul tradus în verset prin „înlăturat” înseamnă „a ridica și a înălța”. Nu înseamnă a îndepărta. Acest fapt creează confuzie și contradicție pentru teologii adventiști, căci premisele lor nu rezistă unei simple evaluări a versetului, atunci când definiția reală a cuvântului folosit de Daniel este aplicată versetului. Ei susțin că „cornul cel mic” din verset este Roma papală și, prin urmare, versetul ar suna astfel: „prin el” (Roma papală) „necurmată a fost înlăturată”.

Ei, desigur, nu au nicio problemă să includă cuvântul adăugat pe care Sora White afirmă în mod explicit că a fost introdus de înțelepciunea omenească și nu se aplică textului.

Atunci am văzut, cu privire la «necurmatul» (Daniel 8:12), că cuvântul «jertfă» a fost adăugat de înțelepciunea omenească și nu aparține textului, și că Domnul a dat asupra acestuia înțelegerea corectă celor care au dat strigătul ceasului judecății. Scrieri timpurii, 74.

Ei identifică „necurmatul” drept slujirea sanctuară a lui Hristos, astfel încât „jertfa necurmată” susține conceptul potrivit căruia „necurmatul” este lucrarea jertfitoare a lui Hristos în sanctuarul ceresc. Dar inspirația arată că termenul „jertfă” „nu aparține textului”.

Când bețivii lui Efraim identifică „cel zilnic” ca fiind lucrarea sanctuară a lui Hristos, versetul ar suna astfel: „prin el” (Roma papală) „cel zilnic a fost înlăturat”, sau ar suna: „prin puterea papală, slujirea sanctuară a lui Hristos a fost înlăturată”. Ei chiar învață acest neadevăr. Ei insistă că, prin întunericul stăpânirii papale, adevărata înțelegere a slujirii sanctuare a lui Hristos a fost înlăturată din mințile oamenilor.

Totuși, cuvântul redat prin „take away” nu înseamnă a înlătura, ci a ridica și a înălța. Dacă cei care se pretind experți în limbile biblice ar aplica corect sensul cuvântului ebraic „rum” la pasaj, redarea lor ar trebui să fie: „prin puterea papală, slujirea lui Hristos în sanctuar a fost ridicată și înălțată”. Când a ridicat și a înălțat vreodată papalitatea pe Hristos?

Ei caută să impună definiția cuvântului ebraic „sur” asupra cuvântului ebraic „rum”. Daniel folosește cuvântul „sur”, care înseamnă a înlătura, în legătură cu „necurmatul” în alte două versete, dar în versetul unsprezece Daniel a ales cuvântul „rum”, care înseamnă a ridica și a înălța. Nu numai că această înșiruire de basme cu privire la acest verset este o nerozie din pricina răstălmăcirii sensului cuvântului tradus prin „a lua”, ci nu a existat niciodată un timp în care slujirea de sanctuar a lui Hristos să fi fost, în vreun fel, luată de la oameni.

Dar Acesta, fiindcă rămâne în veci, are o preoție neschimbătoare. De aceea El poate să mântuiască în chip desăvârșit pe cei ce se apropie de Dumnezeu prin El, întrucât El trăiește pururea spre a mijloci pentru ei. Evrei 7:24, 25.

A pretinde, așa cum fac teologii adventiști, în încercarea de a-și sprijini aplicarea eronată a versetului, că a existat o perioadă în care papalitatea a exercitat o anumită formă de putere pentru a înlătura mijlocirea lui Hristos în sanctuar, este absurd!

Dar teologii nu predau că versetul indică faptul că papalitatea a înălțat și a preamărit slujirea lui Hristos în sanctuar. Ei evită sensul cuvintelor lui Daniel și sfatul inspirat al lui Ellen White, pentru a preda ceea ce aleg să predea, în pofida mărturiei cuvintelor lui Daniel.

Da, el s-a înălțat până la Căpetenia oștirii, și de către el jertfa necurmată a fost înlăturată, iar locul sanctuarului său a fost aruncat la pământ. Daniel 8:11.

Teologii învață că versetul înseamnă „prin puterea papală, lucrarea lui Hristos în sanctuar a fost înlăturată”, iar înlăturarea lucrării lui Hristos în sanctuar din mintea oamenilor este susținută de faptul că, în legătură cu această înlăturare, locul sanctuarului lui Hristos a fost „aruncat la pământ”. Nu există niciun verset în Cuvântul lui Dumnezeu care să ateste că sanctuarul ceresc, care este locul unde Hristos Își exercită mijlocirea, a fost vreodată aruncat la pământ. Și nu există niciun pasaj biblic care să ateste că cerul însuși, care este „locul sanctuarului Său”, a fost vreodată aruncat la pământ. Încă o dată, teologii se situează deasupra profetului Daniel, căci susțin cu insistență că „locul sanctuarului Său” din verset se referă la sanctuarul lui Dumnezeu, în pofida faptului că Daniel învață în mod direct opusul acelei idei.

Experții declarați ai limbii ebraice insistă că, în verset, cuvântul ebraic „rum” trebuie înțeles în sensul cuvântului ebraic „sur”. Ei insistă, de asemenea, că cuvântul ebraic „miqdash” trebuie înțeles în sensul cuvântului ebraic „qodesh”. „Miqdash” și „qodash” sunt ambele traduse simplu prin „sanctuar” în cartea lui Daniel, însă au sensuri diferite. „Miqdash” desemnează orice sanctuar, fie că este sanctuarul lui Dumnezeu, fie un sanctuar păgân. Este cuvântul generic pentru „sanctuar”, dar „qodesh” este folosit în Biblie numai pentru a desemna sanctuarul lui Dumnezeu.

Daniel cunoștea diferența dintre un sanctuar păgân și sanctuarul lui Dumnezeu. Dacă Daniel urma să identifice un sanctuar păgân, ar fi folosit cuvântul „miqdash”. Mi se pare uimitor că așa-ziii

experți ai limbii ebraice nu abordează niciodată faptul că, în patru versete consecutive, Daniel folosește ambele cuvinte de trei ori. Întrebuințarea de către Daniel a celor două cuvinte ebraice, ambele traduse prin "sanctuar", definește sensul pe care Daniel a intenționat să fie înțeles.

Da, el s-a înălțat până la Căpetenia oștirii; și prin el jertfa necurmată a fost înlăturată, iar locul sfântului său locaș a fost aruncat la pământ. Și i s-a dat o oștire împotriva jertfei necurmate, din pricina fărădelegii; a aruncat adevărul la pământ; a făcut și a izbutit. Apoi am auzit pe un sfânt vorbind, și un alt sfânt i-a zis acelui sfânt care vorbea: Până când va ține vedenia care privește jertfa necurmată și fărădelegea pustiirii, pentru ca atât sfântul locaș, cât și oștirea să fie date spre a fi călcate în picioare? El mi-a zis: Până la două mii trei sute de zile; apoi sfântul locaș va fi curățit. Daniel 8:11-14.

Chiar în pasajul care stă la baza Adventismului, Daniel folosește două cuvinte ebraice diferite, ambele traduse prin «sanctuar». În versetele treisprezece și paisprezece, Daniel a ales să folosească cuvântul ebraic pentru «sanctuar», care este folosit în Biblie numai pentru a desemna sanctuarul lui Dumnezeu, dar în versetul unsprezece, Daniel a folosit cuvântul ebraic general sau generic, care poate desemna fie sanctuarul lui Dumnezeu, fie un sanctuar păgân.

Dacă Daniel ar fi dorit să identifice «sanctuarul» din versetul unsprezece ca fiind sanctuarul lui Dumnezeu, ar fi folosit același cuvânt ebraic pe care l-a folosit de două ori în următoarele trei versete. Este absolut clar că Daniel făcea o distincție între un sanctuar păgân în versetul unsprezece și sanctuarul lui Dumnezeu în versetele treisprezece și paisprezece! Dar bețivii lui Efraim susțin că «locul sanctuarului său», care a fost «aruncat la pământ» în versetul unsprezece, era locul sanctuarului lui Dumnezeu, deși evită cuvântul «loc».

Ei învață că papalitatea a înlăturat lucrarea de mijlocire a lui Hristos și a aruncat la pământ adevărul privitor la sanctuarul ceresc. Dar Daniel a fost clar că „sanctuarul” din versetul unsprezece nu era sanctuarul lui Dumnezeu, ci un sanctuar păgân. Daniel a fost la fel de clar că nu „sanctuarul” a fost aruncat la pământ, ci „locul” sanctuarului său.

Refuzând să recunoască oscilația de gen intenționată din versetele nouă până la doisprezece, teologii moderni au adoptat definiția termenului „the daily” care a luat naștere în sânul protestantismului apostat și au început să clădească o temelie pe nisipul conjecturii omenești, al tradiției și al cutumei. Când ajung la versetul unsprezece, ei resping chiar sfatul inspirat al Sorei White, care a arătat că înțelegerea lui Miller a termenului „the daily” ca fiind păgânism era corectă, și încep să recurgă la arta diversiunii și a conjecturii pentru a-și apăra dragostea față de teologia catolică și protestantă.

Ei preschimbă Roma păgână în Roma papală în versetul respectiv și impun definiția „a înlătura” asupra cuvântului care înseamnă „a ridica și a înălța”. Ei definesc simbolul satanic al „necurmatului” ca un simbol dumnezeiesc, și apoi susțin că un templu păgân este templul lui Dumnezeu, evitând referința directă la „locul” sanctuarului. Iar „neînvățații” (așa cum îi identifică Isaia), care nu vor înțelege decât dacă „învățații” le spun că așa este, acceptă porția de basme spre propria lor pierzare.

Vom continua în articolul următor examinarea sporirii cunoașterii, reprezentată prin nestematele din visul lui Miller.

Apostolul Pavel ne avertizează că «unii se vor depărta de la credință, luând aminte la duhuri amăgitoare și la învățături ale demonilor». La aceasta trebuie să ne așteptăm. Cele mai mari încercări ale noastre vor veni din partea acelei categorii de oameni care cândva au susținut adevărul, dar care se întorc de la el spre lume și îl calcă în picioare cu ură și batjocură. Dumnezeu are o lucrare pe care slujitorii Săi credincioși trebuie s-o împlinească. Atacurile vrăjmașului trebuie întâmpinate cu adevărul Cuvântului Său. Minciuna trebuie demascată, adevărul ei caracter trebuie dezvăluit, iar lumina legii lui Iehova trebuie să strălucească în întunericul moral al lumii. Suntem datori să prezentăm cerințele Cuvântului Său. Nu vom fi socotiți nevinovați dacă neglijăm această datorie solemnă. Dar, în timp ce stăm în apărarea adevărului, să nu stăm în apărarea propriei persoane și să nu facem mare caz pentru că suntem chemați să îndurăm ocară și răstălmăcirile. Să nu ne compătimim pe noi înșine, ci să fim foarte zeloși pentru legea Celui Preaînalt.

Zice apostolul: „Va veni vremea când nu vor mai suferi învățătura sănătoasă; ci, după poftele lor, își vor grămădi învățători, ca să le gâdile urechile; își vor întoarce urechile de la adevăr și se vor abate spre basme.” De pretutindeni vedem cum oamenii sunt lesne duși în robie de închipuirile amăgitoare ale celor ce zădărnicesc Cuvântul lui Dumnezeu; dar, când li se aduce înaintea adevărul, se umplu de nerăbdare și de mânie. Însă îndemnul apostolului către slujitorul lui Dumnezeu este: „Veghează în toate lucrurile, îndură suferințele, fă lucrarea unui evanghelist, fă-ți deplin datoria slujbei tale.” În zilele lui, unii au părăsit cauza Domnului. El scrie: „Demas m-a părăsit, pentru că a iubit lumea de acum”; și iarăși zice: „Alexandru, arămarul, mi-a făcut mult rău; Domnul să-i răsplătească după faptele lui. Păzește-te și tu de el, căci s-a împotrivit cu tărie cuvintelor noastre.”

Profeții și apostolii au avut parte de încercări asemănătoare de împotrivire și ocară, și chiar Mielul lui Dumnezeu fără pată a fost ispitit în toate privințele asemenea nouă. El a suferit împotrivirea păcătoșilor îndreptată împotriva Sa.

Fiecare avertizare pentru vremea aceasta trebuie rostită cu credincioșie; dar „robul Domnului nu trebuie să se certe, ci să fie blând cu toți, destoinic să învețe, răbdător; în blândețe îndrumând pe cei ce se împotrivesc.” Trebuie să prețuim cu mare grijă cuvintele Dumnezeului nostru, ca nu cumva să fim întinați de lucrările amăgitoare ale celor care au părăsit credința. Suntem datori să ne împotrivim duhului și influenței lor cu aceeași armă pe care a folosit-o Stăpânul nostru când a fost asaltat de prințul întunericului — „Este scris.” Ar trebui să învățăm să mânuim cu iscusință Cuvântul lui Dumnezeu. Îndemnul este: „Străduiește-te să te înfățișezi lui Dumnezeu ca un lucrător încercat, care să nu aibă de ce să se rușineze, tăind drept cuvântul adevărului.” Trebuie lucrare stăruitoare și rugăciune fierbinte și credință pentru a face față rătăcirii întortocheate a învățătorilor mincinoși și a amăgitorilor; căci „în zilele din urmă vor veni vremuri primejdioase. Căci oamenii vor fi iubitori de sine, lacomi, lăudăroși, trufași, hulitori, neascultători de părinți, nemulțumitori, nesfinți, fără afecțiune firească, călcători de legământ, clevetitori, neînfrânați, sălbatici, disprețuitori ai celor buni, trădători, nesăbuiți, îngâmfați, iubitori de plăceri mai mult decât iubitori de Dumnezeu; având o formă de evlavie,

dar tăgăduindu-i puterea: de aceștia depărtează-te.” Aceste cuvinte înfățișează caracterul oamenilor cu care slujitorii lui Dumnezeu vor trebui să se confrunte. „Clevetitori”, „disprețuitori ai celor buni”, îi vor ataca pe cei credincioși Dumnezeului lor în acest veac decăzut. Dar ambasadorul Cerului trebuie să manifeste duhul care s-a arătat în Stăpânul. În smerenie și dragoste el trebuie să lucreze pentru mântuirea oamenilor.

Pavel continuă cu privire la cei ce se împotrivesc lucrării lui Dumnezeu, asemănându-i cu oamenii care au purtat război împotriva celor credincioși pe vremea vechiului Israel. El spune: „După cum Iane și Iambre s-au împotrivit lui Moise, tot așa și aceștia se împotrivesc adevărului: oameni stricați la minte, lepădați în ceea ce privește credința. Dar nu vor mai înainta, fiindcă nebunia lor va fi dată pe față înaintea tuturor, așa cum a fost și a acelorora.” Știm că vine vremea când nebunia de a purta război împotriva lui Dumnezeu va fi descoperită. Ne putem îngădui să așteptăm cu răbdare liniștită și cu încredere, oricât de mult am fi defăimați și disprețuiți; căci „nimic nu este ascuns care să nu fie făcut cunoscut”, iar cei ce-L cinstesc pe Dumnezeu vor fi cinstiți de El înaintea oamenilor și a îngerilor. Suntem chemați să avem parte de suferințele reformatorilor. Este scris: „Ocările celor ce Te ocărau au căzut peste mine.” Hristos ne înțelege durerea. Niciunul dintre noi nu este chemat să poarte crucea singur. Omul durerilor de pe Calvar este mișcat de simțământul necazurilor noastre și, întrucât El a suferit, fiind ispitit, poate de asemenea să vină în ajutorul celor ce sunt în întristare și în încercare din pricina Lui. „Da, și toți cei ce voiesc să trăiască cu evlavie în Hristos Isus vor fi prizoniți. Dar oamenii răi și amăgitorii vor merge din rău în mai rău, înșelând și fiind înșelați. Tu însă rămâi în cele pe care le-ai învățat.” Review and Herald, 10 ianuarie 1888.